

[Justitsministeren.]

kr., eller hvis der begæres udlæg på grundlag af pantebrev i fast ejendom udstedt til statskassen eller realkreditinstitutterne. I disse tilfælde fritages skyldneren samtidig for at skulle betale mødesalær til fordringshaverens advokat. I langt den overvejende del af fogedsager om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav fremkommer skyldneren ikke med indsigelser mod kravet, og det forekommer derfor unødvendigt at belaste sagerne med denne ikke uvæsentlige omkostning i de nævnte tilfælde. Forslaget adskiller sig i øvrigt på dette punkt fra det tidligere forslag, hvorefter fordringshaveren uanset kravets størrelse normalt ikke behøvede at give møde i sager om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav. Finder fogedretten det undtagelsesvis nødvendigt, at der bliver givet møde for fordringshaveren under forretningen, kan den enten indkalde ham til mødet eller udsætte forretningen til et senere tidspunkt og indkalde ham hertil.

Der bliver mulighed for at afskære udlægsforretninger, som på forhånd må antages at ville blive resultatløse. Efter forslaget kan en kreditor således i almindelighed ikke forlange afholdt udlægsforretning hos en skyldner, hos hvem han inden for det sidste halve år har foretaget forgæves udlægsforretning, ligesom fogedretten også kan afvise andre kreditorens anmodning om udlægsforretning, hvis det under en tidligere forretning inden for de sidste 6 måneder ikke har været muligt at opnå dækning. Også på dette punkt afviger forslaget fra det tidligere forslag. Efter dette gjaldt bestemmelsen om den såkaldte fredningstid automatisk over for alle skyldnerens kreditorer, og perioden varede 1 år.

Som nævnt tilsigter lovforslaget også på forskellig måde at forbedre skyldnerens stilling under tvangsfuldbyrdelsen. Der foreslås således en vis udvidelse af de aktiver, som en skyldner kan holde uden for udlæg. Dette sker bl. a. ved, at værdigrænsen for det løse, som er nødvendigt til skyldnerens eller hans husstands erhverv eller uddannelse, forhøjes til 3.000 kr. Det foreslås samtidig, at skyldneren ikke gyldigt skal kunne give samtykke til udlæg i sådanne aktiver.

Efter forslaget øges beskyttelsen mod udlæg i løn, således at udlæg kun kan foretages i endnu ikke udbetalt løn eller andet

vederlag for personligt arbejde, hvis skyldneren lader pengene henstå i mere end 7 dage efter slutningen af den periode, i hvilken lønnen er indtjent, eller efter, at vederlaget er fortjent.

Under 1. behandlingen i foråret 1973 blev der fra forskellig side udtrykt ønske om, at man tværtimod skulle indføre en adgang til at foretage udlæg i fremtidig løn, idet det bl. a. blev fremhævet, at en sådan adgang til lønindeholdelse ville gøre det muligt at udvide transgbeneficiet. Vi har i justitsministeriet på ny overvejet dette spørgsmål, men jeg mener ikke, at der er grundlag for at ændre forslaget på dette punkt. Der er i bemærkningerne til forslaget redegjort for nogle af de betragtninger, som kan anføres for og imod en lønindeholdelse.

Endvidere giver forslaget fogedretten adgang til at bestemme, at løse, hvori udlæg er foretaget, ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren. På samme måde kan fogedretten efter forslaget bestemme, at udlæg i fast ejendom, der tjener til bolig for skyldneren eller hans husstand, ikke giver ret til at sætte ejendommen til auktion, så længe skyldneren overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren.

Efter forslaget begrænses adgangen til at lade skyldnere, som ikke møder frivilligt i fogedretten, fremstille ved politiets foranstaltning. Bestemmelse om fremstilling bør således i almindelighed ikke træffes, hvis fogedretten på forhånd anser det for overvejende sandsynligt, at der ikke under forretningen kan opnås dækning for kravet, eller hvis fremstillingen ikke vil stå i rimeligt forhold til gældens størrelse. Endvidere er det efter forslaget altid fogedretten, der afgør, om fremstilling bør finde sted.

Forslaget til lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. er bortset fra nogle redaktionelle ændringer identisk med det tidligere fremsatte forslag.

Under 1. behandlingen i foråret 1973 blev der rejst en del kritiske røster mod den fortrinsstilling, som forslaget på nogle punkter tillægger offentlige krav. Det blev bl. a. kritiseret, at retsplejelovsforslagets bestemmelse om fredningstiden, altså det tidsrum, hvori udlægsforretning i almindelighed ikke